

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3226/2018. (VII. 2.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680.265/2017/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó 2017. június 8-án jogi képviselővel (dr. Galambos Károly, 1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) eljárva, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amit az Alkotmánybíróság főtákarának felhívására 2017. november 21-én kiegészített.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben kérte a Fővárosi Törvényszék 4 Mf.680.265/2017/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [3] 1.1. Az indítványozó 2012. június 18-án létesített határozatlan idejű munkaviszonyt munkáltatójával, ahol pénzügyi vezető munkakörben dolgozott. Az indítványozó egy olyan nyilvántartási rendszert vezetett be, amely a teljes rendelkezésre álló anyag feldolgozását követően pénzügyi adatok különböző szempontok alapján való naprakész lekérdezését tette lehetővé. Munkájához szükség volt rendszeres egyeztetésre a vezetőséggel, amit elsősorban az ügyvezetővel valósított meg. A kommunikáció történt szóban és írásban egyaránt. Az ügyvezető reggelente, amennyiben az irodában kezdett, kezét fogott lehetőség szerint mindenkivel és egyben alkalmat adott a munkavállalóknak a szükséges egyeztetésekre. Kézfogásra, illetve a rövid beszélgetésre nem mindenkivel és nem minden nap került sor, ez az aznapi munka mennyiségétől, a munka helyszínétől, a sürgős teendőktől is függött.
- [4] 2012. december 20-án a munkahelyi karácsonyi parti az éttermi vacsorát követően az indítványozó lakásán folytatódott. A munkáltató szinte minden munkavállalója részt vett a partin, arról az egyik alkalmazott és az ügyvezető együtt távozott utolsóként. A karácsonyi partit követő időszakban egy alkalommal az ügyvezető egy nagyobb méretű autót bocsátott az indítványozó rendelkezésére magánéleti ügyeinek intézése céljából. Az ügyvezető 2014 márciusában a gyesről visszatérő pénzügyes kolléganő jogviszonyát megszüntette, mert az ő munkáját ellátó indítványozó további foglalkoztatása mellett döntött.
- [5] Ezt követően 2014. június 30-án a felek a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntették. A megállapodás aláírásakor az ügyvezető és az indítványozó voltak jelen. Az indítványozó pár hét múlva ügyvédhez fordult, aki 2014. augusztus 22-én az ügyvezetőnek küldött levélben érvénytelenség okán támadta a felek között kelt közös megegyezést érvénytelenség okán. Az ügyvezető levelében utasította vissza a kártérítési igényeket.
- [6] Az indítványozó ezután a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordult. Keresetében a közös megegyezésre vonatkozó okirat érvénytelenségének megállapítását kérte arra hivatkozva, hogy annak aláírásakor fenyegetés hatása alatt állt. Fizikailag érezte magát fenyegetve az aláírás helyszínén, ezért inkább aláírta a megállapodást, hogy a szobából minél előbb távozhasson. Kérte annak megállapítását is, hogy a munkaviszonya közös megegyezéssel történt megszüntetéséről szóló megállapodás az egyenlő bánásmód követelményébe is ütközik, így ennek jogkövetkezményeként kérte a munkaviszony helyreállítását, továbbá ezen időpontig havi 406 000 Ft elmaradt munkabér és ennek kamatai megfizetésére kötelezni a munkáltatót.
- [7] Előadta, hogy 2012. december 20-án, a karácsonyi parti végén az ügyvezető szexuális felhívást intézett hozzá, amikor már csak ketten maradtak. Az indítványozó a szexuális felhívásnak ismételt kérdésre is nemet mondott. Az ügyvezetővel való kapcsolata ezt követően megváltozott: a kézfogások és a személyes egyeztetések elmaradtak, sok feladatot csak a munkaidő végén kapott meg, ami túlórázást eredményezett. Állítása szerint ezek a magatartások emberi méltóságában és becsületében is sértették. Ezért keresetében kérte annak megállapítását is, hogy az ügyvezető a személyiségi jogát megsértette a szexuális tevékenységre történő felhívásával, továbbá

ezzel összefüggésben a munkaviszony fennállása alatt, 2013. január 1-jétől 2014. június 30-ig az emberi méltóságát és az egyenlő bánásmód követelményét sértő magatartást tanúsított, ezért nem vagyoni kártérítés és kamatai, illetve sérelemdíj és kamatai megfizetésére kérte kötelezni a munkáltatót.

- [8] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet elutasította.
- [9] Az ítélet indokolásában a bíróság rámutatott, hogy a fenyegetés megszűnésétől kezdődő harminc napon belül, írásban kell közölni a másik féllel a megtámadás tényét, azonban ezt a jogvesztő határidőt az indítványozó elmulasztotta. A nem vagyoni kárigénnyel összefüggésben a bíróság azt állapította meg, hogy az indítványozó terhe volt bizonyítani a munkáltató károkozó magatartása tényét, illetve a jogellenes magatartással összefüggésben számára bekövetkezett hátrányt és annak mértékét. Az indítványozó azonban a perben sem károkozó magatartást, sem bekövetkezett hátrányt nem bizonyított.
- [10] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680.265/2017/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [11] A másodfokú bíróság ítélete indokolásában rögzítette, hogy az indítványozó a jogvesztő határidő leteltét követően közölte a megállapodás megtámadását, ezért az elsőfokú bíróság alappal utasította el a megállapodás érvénytelenségének megállapítására és ennek jogkövetkezményeként a munkaviszony helyreállítására, valamint elmaradt munkabér és kamatai megfizetésére irányuló kereseti kérelmet.
- [12] A másodfokú bíróság – miután megállapította, hogy a jogvesztő határidő elmulasztása miatt a kereset érdemben nem volt vizsgálható – a periratokra hivatkozva megjegyezte, hogy az indítványozó a munkaviszony közös megegyezéssel történt megszüntetésének támadását lényegében arra alapította, hogy az jogorvoslati kiiktatást nem tartalmazott, és a fenyegetésről mint a keresetlevélben hivatkozott megtámadási okról, illetve az utóbb eloadott egyéb körülményekről említést sem tett.
- [13] A másodfokú bíróság rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, annak alapján a tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont következtetése és érdemi döntése is.
- [14] 1.2. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz az Alaptörvény II. cikkének, IV. cikk (1) bekezdésének, XII. cikk (1) bekezdésének, XIII. cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1)–(2) bekezdéseinek és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való joga sérelmére hivatkozva.
- [15] Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében foglalt munka és foglalkozás szabad megválasztásához való jogának sérelmét abban látta, hogy a munkaviszony megszüntetésére kényszer hatása alatt került sor, ezért az indítványozó szabadsága nem érvényesült. Továbbá azt sérelmezte, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetése során a munkáltató nem oktatta ki jogorvoslati lehetőségeiről.
- [16] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmével összefüggésben azt állította az indítványozó, hogy az eljáró bíróságok az ügy körülményeit, ténybeli eseményeit nem tárták fel, és nem tették lehetővé, hogy bizonyíthassa az őt ért szexuális zaklatást.
- [17] Az Alaptörvény II. cikkének és a XV. cikk (1)–(2) bekezdésének sérelmét az indítványozó arra alapította, hogy az ügyvezető hátrányos megkülönböztetésben részesítette, mellőzte, részére indokolatlan feladatokat adott, illetve szexuális támadást intézett ellene.
- [18] Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében biztosított törvény előtti egyenlőség megsértésére amiatt is hivatkozott az indítványozó, hogy az általa kezdeményezett tanúk meghallgatását kizárták a bíróságok.
- [19] Az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésében biztosított szabadsághoz és személyi biztonsághoz való jogának sérelmét abban látta az indítványozó, hogy a szükséges bizonyítások lefolytatásának hiányában nem kapott támogatást az eljáró bíróságoktól, holott az elharapózott szexuális atrocitás elleni fellépés érdekében más mércét kellett volna alkalmazniuk.
- [20] 2. Az Abtv. 56. §-a alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdésében dönt, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltételeit. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [21] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el, és az indítványozó panaszának vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbi okok miatt nem fogadható be.

- [22] 2.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ára alapozza. Az Abtv. hivatkozott rendelkezése alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [23] A Fővárosi Törvényszék ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek, az Abtv. 27. §-a szerinti indítvány tehát e tekintetben megfelel a törvényi feltételeknek.
- [24] Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztett elő az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszt.
- [25] A panaszos az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztette elő az indítványát.
- [26] 2.2. Az indítvány az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében támasztott feltételeknek az alábbiak szerint csak részben felel meg. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét és az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit. Megjelöli továbbá a sérelmezett bírói döntéseket és kifejezetten kéri azok megsemmisítését, azonban nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.
- [27] Az Alkotmánybíróság erre tekintettel megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § a) pontjának, valamint az 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban foglaltaknak nem felel meg.
- [28] 2.3. Az Alkotmánybíróság jelen ügy kapcsán is hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4], megerősítette: 3117/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [16]}.
- [29] 3. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2018. június 11.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1826/2017.

